

σικὴν μέθοδον μᾶλλον προσεγγίζουσιν εἰς τὴν παράδοσιν τῆς ἰταλικῆς σχολῆς, ἥτις οὐδόλως ἀρέσκεται εἰς τὰς ἀγρίας ἡχηρότητας τοῦ Attila, τῆς Giovanna d'Arco, τῆς Battaglia di Legnano, τῆς . . . , ἀλλὰ παύω, διότι ὁ κατάλογος θὰ ἦτον ἀπέραντος ἀφοῦ ὁ Verdi ἔγραψεν ἐπέκεινα τῶν 25 μελοδραμάτων ἀπὸ τοῦ 1839, ὅτε ἤρχισε τὸ καλλιτεχνικὸν του στάδιον εἰς τὸ θέατρον Scala τῶν Μεδιολάνων διὰ τοῦ μελοδράματος Oberto di San Bonifazio.

Ὁ ὀξύφωνος ἐπέτυχε πολὺ εἰς ὠρισμένας τινὰς στιγμὰς ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ Ἀλφρέδου, ἐφάνη δὲ πάντοτε εὐαίσθητος καὶ περιπαθὴς, ἀλλ' ἡ φωνὴ του δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ φανῇ πάντοτε εὐγλωττος.

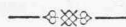
Ὁ βαρύφωνος ἐχειροκροτήθη ὡσαύτως εἰς τὸ μέρος τοῦ Germont, πατὴρ τοῦ Ἀλφρέδου.

Ἡ Κυρία Giulia Gianelli, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρρίφθησαν πολλοὶ ἀνθοδέσμαι κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ Elisir d'Amore καὶ τὴν τοῦ Don Checco, μελοδράματος κατ' ἐμὲ τόσον ἀσημάντου ὥς εἶναι περιττὸν νὰ γίνῃ λόγος περὶ αὐτοῦ, ἠθέλησε νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι δύναται νὰ ἐπιτύχῃ καὶ εἰς τὸ τραγικὸν μελόδραμα. Εὐγνωμονοῦμεν πρὸς αὐτὴν διὰ τὴν καλὴν τῆς διάθεσιν, ἃν καὶ αὐτὸς ὁ ἄδης ἦναι πλήρης καλῶν διαθέσεων. Ἐφάνη κομψὴ Βιολέττα, τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητον, καὶ ἔβαλλε κατ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς γραμματικῆς, εἶναι ὁμῶς λυπηρὸν ὅτι παρημέλησε ἄλλους τινὰς κανόνας τεθέντας ὑπὸ τῆς καρδίας καὶ κυρωθέντας ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Ἐλησμόνησε π. χ. ὅτι ἔλον τὸ μέρος τῆς Βιολέττας συνίστατο εἰς τὸ νὰ κλινῇ τις μουσικῶς τὸ ῥῆμα ἀγαπῶ, καὶ τὸ ἐκλινεν ὡς μαθήτρια ὀκνηρὰ, χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ τὸν χρωματισμὸν ἐκεῖνον καὶ τὸ θέλγητρον τὰ ὁποῖα αἱ ἀγαπῶσαι γυναῖκες δίδουσιν εἰς τὸ εὐμορφον τοῦτο ῥῆμα, τὸ ὁμαλώτατον μὲν ἐν τῇ γραμματικῇ, ἀλλ' ἄνωμαλώτατον ἐν τῷ βίῳ. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν δυσχερεστέρων, καὶ ἂν δὲν ἔχῃ ἀνάγκην μεγίστης φωνητικῆς ἱκανότητος, ἀπαιτεῖ ὁμῶς νὰ ἦναι ἡ ψάλλουσα ἐντελὴς ὑποκρίτρια· τοῦτο δὲ εἶναι φυσικώτατον ἀφοῦ ἡ Traviata δὲν εἶναι παρὰ τὸ ἀσθενὲς ἔκτυπον δράματος καταστάντος δημώδους διὰ τῆς σκηνικῆς ἱκανότητος τῆς Κυρίας Doche. Εἰς τὴν τρίτην πράξιν ἡ Βιολέττα ὑποτίθεται νοσοῦσα καὶ θνήσκουσα, ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν κανεὶς δὲν δύναται νὰ τὸ πιστεύσῃ! τόσον ἡ παριστῶσα τὸ πρόσωπον τοῦτο φαίνεται ὑγιαίνουσα κατὰ τὴν πρώτην καὶ

τὴν δευτέραν πράξιν· κανὲν σημεῖον ἀσθενείας δὲν μᾶς κάμνει νὰ προμαντεύσωμεν τὸ ὀδυνηρὸν τέλος τοῦ δράματος. Πολὺ διαφορετικὰ ἐννοεῖ τὸ πρόσωπον τοῦτο ἡ Κυρία Doche. Δὲν ἀγαπᾷ τὰ αἰφνίδια ἡ μεγάλη ἐκείνη τεχνήτρια. Ἀπὸ τῆς πρώτης πράξεως, ἐν τῷ συμποσίῳ, ὑποκρίνεται ὅτι πάσχει ἀπὸ ὑπόκωφον βῆχα προδίδοντα ἤδη τὴν ὑποσκάπτουσαν τὸν ὀργανισμόν της νόσον, καὶ οὕτω φθάνει εἰς τὰς τελευταίας τοῦ βίου της στιγμὰς προβαίνουσα κατὰ βαθμοὺς εἰς τὸ νόσημα, βαθμοὺς θαυμασίους κατὰ τὸ ἀπροσποίητον καὶ τὸν χρωματισμὸν. Ναὶ μὲν τὸ κείμενον τῆς Traviata σημειώνει ὅτι ἐν τῷ συμποσίῳ ἡ Βιολέττα καταλαμβάνεται ὑπὸ αἰφνιδίως ὠχρότητος, ἀλλ' ὅλα ταῦτα μένουσιν ἀπαρατήρητα. Ἡ Κυρία Gianelli δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι ἡ μουσικὴ δὲν δύναται κατ' οὐδὲν νὰ μεταβάλλῃ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν λογικὴν, καὶ ὅτι, γυνὴ ἐκπνέουσα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, μετὰ μακρὰν νόσον, ὅποιον καὶ ἂν ἦναι τὸ ποίημα—εἴτε μελόδραμα, εἴτε δράμα, ἀδιάφορον—δὲν δύναται εὐλόγως νὰ φθάσῃ ἄχρι τῆς τελευταίας πνοῆς χωρὶς νὰ δείξῃ ἐν διαστήματι πολλῶν πράξεων κανὲν σημεῖον νοσηματικῆς καταστάσεως.

Ἐν συντόμῳ, ἡ παράστασις τῆς Traviata; ἀρκοῦντως ἐτραβιατίσθη ἐπὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς σκηνῆς. Ἄγνοῶ τὸ αἷτιον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ ὑποκριταὶ τοῦ θεάτρου μας ὑφίστανται χωρὶς νὰ θέλουν τὴν ἐπενέργειαν τοῦ τίτλου τοῦ ποιήματος· διότι travviare, ὡς γνωρίζετε, σημαίνει ἐξέρχῃαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Θὰ συμβουλευέσω λοιπὸν τὸν θεατρώνην μας νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὸ μελόδραμα τοῦτο ὑπὸ τὸ ὄνομα Βιολέττα. Τίς οἶδεν; ὠραῖον ὄνομα εἶναι ἐνίοτε καλὸς οἰωνός.

ΑΛΘΩΤΑΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΠΑΡΑΜΟΝΗ,

Δράμα εἰς πράξεις 5

ὑπὸ Ἰ. Α. Π. ΠΑΡΚΑΒΗ.

Ἐκτακτόν τι καὶ συγκινητικὸν εἶχεν ἡ θεά τοῦ μικροῦ μας θεάτρου κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 25ης Ἰανουαρίου. Δὲν ἐπρόκειτο πλέον νὰ παρασταθῇ ὑπὸ μετρίων ὑποκριτῶν κἀνὲν ἐκ τῶν ξενικῶν ἐκείνων μελοδραμάτων, ὧν τὴν οἰκτρὰν συνήθως καταστροφὴν πενθεὶ δις τοῦ μηνὸς εἰς τὰς στήλας τῆς Χρυσολίδος ὁ φίλος καὶ συνεργάτης μου Ἀλθώτας. Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πᾶν ἦτο νέον, πᾶν ἦτο

πρωτότυπον, πᾶν ἦτον ἰθαγενές. Ὁ ποιητής Ἕλλην, οἱ ὑποκριταὶ νεαροὶ μύσται τῆς ἐπιστήμης, τραφέντες μὲ τὸ γάλα Μοῦσης ἀρχαϊκῆς καὶ ἐννοοῦντες βαθέως ποῖον πρέπει νὰ ἦναι τὸ μέλλον τοῦ θεάτρου εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Αἰσχύλου καὶ Σοφοκλέους, ὁ σκοπὸς τέλος τῆς παραστάσεως ἱερὸς καὶ συνάδων πρὸς τοῦ δράματος τὴν ὑπόθεσιν. Τὸ κοινὸν τῆς πρωτεύουσῃς, νοῆμον πάντοτε καὶ φιλόκαλον, ἀνταπεκρίθη ἐνθουσιωδῶς εἰς τῶν ὑποκριτῶν τὴν πρόσκλησιν καὶ τὸ θέατρον ἦτο πλήρες· ἐχώρει . . . ὅσους ἦτο δυνατὸν νὰ χωρέσῃ. Ἡ τριπλῇ σειρὰ τῶν θεωρείων παρίστα εἰς τὸν ἀπὸ τῆς πλατείας θεώμενον ἀμφιθέατρον συνεπτυγμένων κεφαλῶν καὶ ἀπὸ τῶν θεωρείων ἐβλεπέ τις τὴν πλατείαν κυματίζουσαν καὶ συνωθουμένην ὑπὸ νέα, ἀπαύστως εἰσορμῶντα κύματα περιέργων καὶ ἀνυπομόνων θεατῶν. Τὸ εὐαγγελικὸν ῥητὸν, καθ' ὃ πᾶς χριστιανὸς ὀφείλει νὰ παραχωρῇ τὸ ἥμισυ τοῦ χιτῶνός του εἰς τὸν στεροῦμενον ἔλαβε κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν τὴν πλέον πλατυτέραν ἐξήγησιν· εἶχες μίαν ἔδραν; ἡναγκάζετο νὰ παραχωρήσῃ τὴν ἡμίσειαν τοῦλάχιστον. Καὶ ὅμως ἡ ἀκούσιος αὕτη ἐλεημοσύνη δὲν ἐπῆρκει καὶ πολλοὶ δυστυχεῖς ἔρριπτον ἅπληστα βλήματα ἐπὶ τῶν μουσικῶν τῆς ὀρχήστρας, οἱ ὅποιοι ἀναπαυτικῶς καὶ ἀνέτως ἐξηπλωμένοι ἤκουον ἀπαθῶς ἐκ τοῦ παραδείσου ἐκείνου τὰς φωνὰς τῶν παρ' αὐτοὺς κολασμένων. Ἡ ἀριστοκρατικὴ αὕτη ἀντίθεσις ἐκίνησεν ἐπὶ τέλους δίκαιον φθόνον καὶ τρεῖς ἀπονενοημένοι ἐνηργήθησαν ἐφοδοὶ κατὰ τῶν γαληνίων θεραπόντων τῶν Μουσῶν, οἱ ὅποιοι ἀντέταξαν γενναίως βίαν κατὰ βίας καὶ μετέβαλον παραδόξως τὰ ἀρμονικὰ ὄργανα τῆς Μελοπομένης εἰς φονικά ὄπλα τοῦ Ἄρεως.

Ἰδοὺ ἐν μέσῳ ποίας τύρβης καὶ συγχύσεως ἤρξατο ἡ παράστασις τῆς Παραμονῆς. Αεπτομερὲς ἀνάλυσις τοῦ δράματος εἶναι περιττή, διότι ἴσως οἱ πλείστοι τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Χρυσάλλιδος γνωρίζουσιν ἐκ στήθους τοῦ Φλώρου τοὺς πατριωτικοὺς καὶ ἀπεγνωσμένους μονολόγους καὶ τῆς Δάφνης τὰ τρυφερά καὶ περιπαθῆ παράπονα· ὀλίγαι λέξεις ἀρκοῦν. Ὁ Φλώρος, ὁ κύριος τῆς Παραμονῆς ἥρως, ἀφ' οὗ ἐπλανήθη μακρὰν τῆς δούλης πατρίδος καὶ ἐμυῖθη τὰ μεγάλα σχέδια τοῦ Ῥήγα, ἐπιστρέφει μελαγχολῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου εὕρισκε τὴν φίλην τῶν πρώτων του ἐτῶν, τὴν ὥραιάν τοῦ Καλλισπᾶθη θυγατέρα Δάφνην μεμνηστευμένην διαταγῇ τοῦ πατρὸς μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Αὐγερινοῦ Γεώργιον. Ἀπελπισ διὰ τὴν υποτιθεμένην προδοσίαν, γίνεται ἀρχηγὸς κινδυνώδους συνομωσίας καὶ τίθεται ἐπὶ κεφαλῇς

ἐπαναστατικοῦ κινήματος, παραμονῆς τῆς μεγάλης μας πάλης, σκοποῦντος τῆς πατρίδος τὴν ἀπελευθέρωσιν. Ἡ Δάφνη, τηροῦσα πάντοτε εὐλαβῶς τὸν πρῶτον ἔρωτα ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τοῦ πατρὸς τὸν ἀπάνθρωπον ὑπὸ τῶν Τούρκων φόνον νὰ ἐκδικήσῃ θέλουσα, τὸν ἀκολουθεῖ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἐπὶ τὰ ὄρη, Ἀρματωλοῦ στολὴν ἐνδεδυμένην, καὶ φονεύεται σώζουσα τὴν ζωὴν τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἐραστοῦ τῆς, ὅστις γίνεται αὐτόχειρ ἐπὶ τοῦ πτώματός τῆς. Τὴν ἀπλουστάτην ταύτην πλοκὴν ἐκόσμησεν ἡ μαγικὴ τοῦ ποιητοῦ γραφὶς διὰ πλούτου στίχων γλαφυρῶν καὶ καλλιτέχνων καὶ δι' ἐπεισοδίων μετ' ἀπιστεύτου τέχνης παρεिताχθέντων. Οὐδεὶς ἴσως ἐκ τῶν ποιητῶν μας ἔχει ὅσον ὁ Κ. Ῥαγκαθῆς τὸ δῶρον τῆς ἀρμονίας καὶ οὐδεὶς ἴσως διαπλάττει τὴν γλῶσσαν ἐντεχνότερον καὶ ποικιλότερον αὐτοῦ· θίγει ἐπίσης δεξιῶς πάσας τῆς λύρας τὰς χορδὰς ἀπὸ τῆς ὑπάτης μέχρι τῆς νήτης καὶ μεταπίπτει μετὰ πρωτοτύπου εὐλυγισίας ἀπὸ διθυράμβου πολιτικοῦ εἰς ἐρωτικὸν εἰδύλλιον· ὁ τραχὺς Ἀρματωλὸς καὶ ἡ δειλὴ παρθένος λαλοῦσιν ἕκαστος τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, πάντοτε ἀπροσκόπτως ῥέουσιν. Ἡ Παραμονὴ εἶναι ἡ πιστὴ ἀπεικόνις μεγάλης ἐποχῆς τοῦ ἐθνικοῦ βίου, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καθ' ἣν εἶχε σημάνει τοῦ Φερράιου ὁ παῖς, εὐρίσκων ἀντήχησιν εἰς πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν, καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἀπελευθερώσεως εἶχεν ἀρχίσει νὰ κυκλοφορῇ καὶ νὰ προαγγέλῃ τὴν ἀμείλικτον καὶ ἐνδοξον πάλην. Ἄν τὸ μέγα αὐτὸ ἀντικείμενον ἐπραγματεύθῃ ἐπαξίως ὁ ποιητής, γνωρίζουσιν ὅσοι παρευρέθησαν κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Παραμονῆς καὶ ἤκουσαν τὰ συνεχῆ καὶ βροντώδη τοῦ κοινοῦ χειροκροτήματα καὶ εἶδον τὰ δάκρυα στίλβοντα ὡς ἀδάμαντες ἐπὶ μακρῶν βλεφαρίδων. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἦτο γενικός· αἱ παριστάμεναι γυναῖκες δὲν ἦσαν πλέον ξενότροποι Κυρίαι, βεμβάζουσαι ὑπὸ τοῦς ἤχους μουσικῆς ἡδυπαθοῦς· ἦσαν Ἑλληνίδες, θρηνοῦσαι διὰ τῆς πατρίδος τὰς συμφοράς καὶ μεγάλην τὴν Ἑλλάδα ὀνειρουόμεναι. Ἄν οὕτω τὰς ἐβλεπεν ὁ μέγας φιλέλληνας, ὅστις ἀπέθανεν ἄπελπις εἰς τὸ Μεσολόγγι, δὲν θὰ ἐθλίβετο πλέον

Βλέπων ὅτι πᾶσα νέα

Δούλους ἔμελλε νὰ θρέψῃ μὲ τὰ στήθη τὰ ὥραια·

Οἱ ὑποκριταὶ ἐφάνησαν ἐν γένει ἀντάξιοι τῶν προσδοκίων τοῦ κοινοῦ καὶ πρέπει ν' ἀποδώσωμεν καὶ εἰς αὐτοὺς φόρον δικαίῳ ἐπαίνων. Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἠδύναντο νὰ ἦναι τελειότεροι, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου γνωρίζομεν πόσον δυσπρόσιτος εἶ-

ναι ἡ σκηνὴ εἰς νέους, οἵτινες ἄπειροι καὶ ἀγύμναστοι ἔτι ἀναβαίνουν ἐπ' αὐτῆς ὑπὸ εὐγενῶν κατεχόμενοι διαθέσεων ὁ παρασήσας τὸν Φλωρόν ἔχει ὡραίαν μορφήν, ἔντονον ἀπαγγελίαν καὶ ἔντεχνα σχήματα, ἀλλ' εἰς τὰς ἐρωτικὰς τοῦ δράματος σκηνὰς δὲν εἶχε τὴν εὐλυγισίαν καὶ τὴν τρυφερότητα ἐκείνην, ἥτις εἶναι τόσον ἀναγκαία. Ἡ παραστήσασα τὴν Δάφνην ἐφέιλκυσε ἐν γένει τὸν ἔπαινον τοῦ κοινοῦ διὰ τῆς ὑποκρίσεως καὶ τῶν σχημάτων της· ἡ φωνὴ της εἶναι γλυκεῖα, ἀλλ' ἀπήγγελλε λίαν ταχέως καὶ ὁ τόνος τῆς προφορᾶς της εἶχε τί ξενικόν. Εἰς τὴν πέμπτην ἰδίως πράξιν παρατηρήσαμεν ἓν σπουδαιότατον ἐλάττωμα· ἦτο τόσον ὡραία ὑπὸ τὴν στολὴν τοῦ Ἄρματωλοῦ, ὥστε οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότουσαν ἀπαύστως τὴν μορφήν καὶ δὲν ἤκουον οὐδὲ λέξιν ἀπὸ τούτων στίχους. Μεταξὺ τῶν δευτερευόντων προσώπων διεκρίθησαν ὁ γέρον Καλλισπάθης καὶ ὁ Ἄρματωλὸς Κρυνέρης. Ὁ Κλήμας δὲν ἐφάνη ἐπίσης ἐπιτήδειος καὶ ὅμως ἐφέιλκυσε τοῦ κοινοῦ τὰ χειροκροτήματα, ὅταν διηγῆται τὸν σκληρὸν τῆς ἀγαπητῆς του θάνατον διὰ τῶν τρυφερῶν ἅμα καὶ παραφύρων ἐκείνων στίχων, οἵτινες μένουσιν ἀνεξάλειπτοι εἰς τὴν μνήμην ὧν ὅσοι ἀνέγνωσαν τὴν Παραμονήν.

ἌΑ. Σ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ.

Ἄς σκεπτόμεθα ἐνίοτε περὶ τῆς δυστυχίας, καθὼς σκεπτόμεθα περὶ τοῦ χαρακτῆρος ἐκείνων, μεθ' ὧν θέλομεν εὐρεθῆ ποτὲ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συζησωμεν. Ἡ σκέψις παρέχει ἡμῖν παρελθούσαν πείραν, οὕτως εἰπεῖν, ἀφαιροῦσα ἀπὸ τῆς δυστυχίας τὸ πρωτοφανὲς ἐκεῖνο ὅπερ τὴν καθιστᾷ καταπληκτικὴν.

Δρόζ.

Ἡ ὠχρότης καθιστᾷ θεῖαν τὴν καλλονὴν τῶν γυναικῶν καὶ εὐγενῆ τῶν ἀνδρῶν τὴν ὄψιν.

Γεωργία Σάνδ.

Τὸν ἐραστὴν σου μάγευσέ! εἶναι βραχύς ὁ βίος·
Ἔσο σπινθὴρ ἐπὶ στιγμὴν καὶ κόνις αἰωνίως.

Βίκτωρ Οὐγώ.

Ἡ φιλία, τὸ ἀρωματικὸν αὐτὸ ἄνθος τὸ χρυσοῦς παράγον καρπούς, ἀνήκει εἰς οἰκογένειαν ἀνθέων ἥτις πρὸ πολλοῦ ἐξέλιπεν. Ἄλλ' ἄραγε ὑπῆρξε ποτέ;

Καὶ περὶ τούτου ἀκόμη εὐλόγως δύναται τις ν' ἀμφιβάλλῃ. Ὁ Ὁρέστης, εἰς τὴν τραγωδίαν τοῦ Ρακίνα, ὁμιλεῖ ὡς ἴσος πρὸς τὸν Πυλάδην, ἀλλ' ὁ Πυλάδης ἀποκρίνεται ὡς ὑποδεέστερος πρὸς τὸν Ὁρέστην. Ἡπατήθη ἄραγε ὁ ποιητής; δὲν τὸ πιστεύω. Ἡ μόνη φιλία ἡ συνδέουσα στενὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ μόνη δυναμένη νὰ ἐμπνεύσῃ τὰς μεγάλας θυσίας καὶ τὰς εὐγενεῖς ἀφοσιώσεις εἶναι ἡ φιλία τῆς Ἰουλιέτης πρὸς τὸν Ῥωμαῖον, τῆς Ἐλοΐζης πρὸς τὸν Ἀβελιάρδον· ἀλλὰ καὶ αὕτη ἀκόμη δὲν παραμένει ἄχρι τοῦ τάφου!

*

Ἐνίοτε μικρὸν συμφέρον ἀνατρέπει τὰς μεγαλήτερας ἀρχάς· ὁμοιάζει τὸν λίθον δι' οὗ κατέβαλεν ὁ Δαβὶδ τὸν Γολιάθ.

S. Petit-Sent.

*

Καὶ ἔρχεται μὲ τὴν αὐτὴν πολλάκις εὐκολίαν ὁ ὕπνος εἰς τὰ βλέφαρα, ἢ λήθ' εἰς τὴν καρδίαν.
Ἄλφρεδος Μυσσέ.

*

Ἐὰν ἡ εὐσέβεια ἀναβιάζῃ τὴν ψυχὴν μας εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ ἔρω καταβιάζει τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς πόδας μας.

Βύρων.

*

Μόνῃ ἡ γυνὴ θυσιάζεται ἐνθουσιωδῶς· πλᾶσμα λεπτοφυὲς, εὐκόλως διαφλέγεται διὰ πᾶν ὅ,τι τῇ παρίσταται γενναῖον, θεωρεῖ δόξαν της νὰ σφογγίξῃ τὰ δάκρυα καὶ νὰ παρηγορῇ τὴν ἀπελπισίαν. Ὅταν ὁ ἰατρός καὶ ὁ ἱερεὺς καταλείπουν τὸν ἀγωνιῶντα, τίς μένει παρὰ τὴν κλινὴν του; ἡ γυνὴ αὕτη δὲν τὸν ἀφήνει, ἀκόμη οὐδ' ὅταν τὸν ἀφήσῃ ἢ ἐλπίς.

Γουεβέρτασης

ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ.

Δελτιὸν πρῶτον.

Χαῖρε, ἀγνὴ μοῦσα τῆς ἐπιφυλλίδος! ἐγείρου, ἀπόσεισε ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου τὸν βαρὺν ὕπνον, ὅστις τοὺς κατέχει! Ἀνοίξε τὰ μεδιῶντα χεῖλη σου καὶ δαψίλευσόν μας πάλιν τὴν κακολόγον φωνήν, ἥτις πρὸ τοσούτου καιροῦ ἐσίγησεν!